

Çankırı

KELOĞLAN MASALLARI

Tuz ve Buz Macerası

KELOĞLAN TUZ VE BUZ MACERASI

Yazar:
Ethem YENİGÜRBÜZ

Resimleyenler:
Yunus ATILGAN
Zühtü ATILGAN

Editör:
MehmetGÜMÜŞ

**T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI**

“Keloğlan Çankırı Masalları Projesi”

“Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın desteği ile hazırlanan bu projenin içeriği hiçbir surette Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın görüşlerini yansıtmamakta olup, içerik ile ilgili tek sorumluluk proje yürütücüsü Türkiye Kızılay Derneği Çankırı Şubesine aittir.”

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, tuzu bol, gönlü zengin bir diyar varmış. Öyle bir yer ki yemekleri tuzla lezzetlenirmiş, hastalarına tuz şifa olurmuş. Adına Çankırı denilen bu diyarda annesiyle yaşayan akıllı, edepli, bir o kadar da çalışkan bir delikanlı varmış: Bizim Keloğlan! Başında bir tel saç bile yokmuş ama gönlü koca bir deryaymış.

Bir g n annesi onu yanına  a ırmı , yumu ak bir sesle:

— A benim kel o lum, g z m n nuru o lum, zahmet olmazsa  u  ar ıdan biraz tuz aliver.

Kelo lan edeple ba ını e mi :

— Ba  st ne anacı ım, hemen gider gelirim.

E e i Karaka an’a binmi , yola koyulmu . Tam  ansaati’nden a a ı inerken kendi kendine d   nm  :

— Tuz mu dedi? Buz mu dedi? Acaba yanlı  mı duydum? Anam neden tuz istesin ki, kesin buz dedi!

Kel başını kaşıyarak Göl Mehmet'in dondurma-
cı dükkânına varmış:

— Selamünaleyküm Mehmet Amca. Anacığım
benden buz istedi, sizde var mıdır?

Mehmet Amca gülümseyerek:

— Ve aleykümselam evladım. Bende kalmadı
ama sen en iyisi Çankırı'nın yüce dağı Ilgaz'a
git. Orada karlar henüz erimedi. Sert yerlerin-
den al, heybene koy, getir.

Keloğlan edeple başını eğmiş:

— Sağ ol Mehmet Amca. Allah razı olsun.

Karakaçan'ı dürtmüş:

— Haydi Karakaçan, Ilgaz yoluna...
Dehh!

Tepeleri aşmış, dereleri geçmiş, Ilgaz Dağı'na varmış. Kalın karları kazmış, kocaman buz kütlelerini heybesine yerleştirmiş. Dönerken gönlünde bir sevinç, dilinde bir türkü Çankırı'ya inmiş.

İSTİKLAL YOLU

Eve varınca annesi kapıya koşmuş:

— A benim kel oğlum, canım oğlum, nerelerde kaldın?

Keloğlan yüzünde gülümsemeyle:

— Anacığım, işte istediğin buzlar! Ilgaz'dan getirdim!

Ama bir bakmış. Heybe su içinde! Buzlar erimiş! Keloğlan biraz mahcup, başını eğmiş.

Annesi gülererek:

— Oğlum, ben sana buz değil, tuz dedim...

Tuz alacaktın!

Keloğlan hemen toparlanmış:

— Bağışla anacığım, yanlış anlamışım demek ki. Hemen gidip tuz alayım!

— Ne tuzu ister annen? Yemeklik mi, turşuluk mu, hayvan tuzu mu?

Keloğlan düşünmüş, düşünmüş ve cevap vermiş:

— Annem yemeklik tuz ister. Buranın tuzunun ünü diyardan diyara dolaşır.

— Güzel. Getir heybeni, doldurayım.

Tuzcu, Keloğlan'ın heybesini doldurmuş:

— Bak evlat, yolda tuz korucularına denk gelersen “Tuzcu Hasan verdi.” dersin, sana sorun çıkarmazlar.

Keloğlan teşekkür etmiş ve eşeğine binerek dönüş yoluna koyulmuş. Çankırı'ya vardığında sokaktan sevinçle seslenmiş:

— Anacığım, ben geldim! Tuzun burada!

Annesi onu kucaklamış:

— Aferin benim akıllı oğlum!

Tuz...

Gökten üç **kristal tuz tanesi** düşmüş:
Biri anlatanın başına, biri dinleyenin
başına, biri de edep ve ahlakla
davranan herkesin başına!

**Bandrol uygulamasına ilişkin esaslar hakkında
yönetmeliğin beşinci maddesinin ikinci fıkrasına
göre bandrol taşıması zorunlu değildir.**